

LIDNER, BENGT

**Midnatten. Stancer af Lidner. Stockholm,
tryckt i kongl. tryckeriet, 1791.**

Stockholm
1791 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LIDNER, B
Midnattens
EX.A

Ytste del.
(Bv)
1700-1829

Sthlm
1791

E.

E. A.

Vitt. Sv.

(Bw)

1700^o-1829

MIDNATTEN.

STANCER

AF

LIDNER.



STOCKHOLM,

TRYCKT I KONGL. TRYCKERIET

1791.





Stum, helig natten är. På gräfet daggen drop-
par,

Jag hör bland lindars fus den forgsna källans
ljud,

Jag fer - - - O, du Natur! - - - fer blommans
slutna knoppar,

Och fälten ropa: *Tilbed Gud.*

Här randas bergets spets af månans purpur
blickar,

Som flamma i de träd der mofsbevuxne stå.

Nu han et mjältsjukt sken kring multna grafvar
skickar,

Och suckar up ur hafvet gå.

Törhända nu en mor sin dotters flykt begråter,

En maka suckar fram en trolös makes namn.

Med tilgift i sit bröst hon väntar honom åter,

Ack! åter från en annan famn.

Men långsamt sjernors Kung af mörkrets djup
betäcket.

Han bleknar - - - närmare i skuggors dalar
far.

På himlen hastigt nu i oceaner släckes

Det blofs, Naturens välluft var.

Hvar är jag? - - - Hvar? — O, Gud! —
bland fpökens gny jag snafvar

På brända Tempels grus, i blod, på dödas ben.

Från hämdens kulor här - - - här ner i dessa
grafvar,

Här brufa eldar utan sken.

”Fly dem! Här brufa de. Hit lifvets skymt
ej hinner.

”I mörkrets dystraste fit brott en brottling fer.

”Fly! — Dröjer du: til Gud af hat du evigt
brinner,

”Och ve! — ve den han öfverger!”

Uti en tårfyld barm en dufva rädd hon gömmer,

Och sjunger öma qval, då hon på dufvan fer,

”Vil du mig ock bedra? Törhända du mig
glömmer

”Och lik Lorenzo öfverger.”

Förtviflad, och dock skön, hon ner i dalen
träder.

Vid lutans sorgfna ljud, då hon på liljor går,

Hör bäckens ljufva forl, hör väflans tjusta
väder:

De sufa kärlek i des spår.

För-

Förskuten af sin mor en brottlig yngling kla-
gar,

Från månans mörka klot den första stråle stjal,
At havets svalg få se, at sluta mulna dagar —
Med dygden flutas lifvets väl.

Då nattens majestät kring rymderna sig sprider,
Sin morgonfol han mins, sin oskuld och sin
dygd.

Det svarta molnet fram med toma dunder
skrider - - -

Nu mins han ånger, fel och blygd.

Men månan fnart, ack! fnart sin glans skal
återvinna.

Den fläck uppå sit namn en villad yngling fått,
Utplånas ej af år, som ärorikt försvinna —
Det blir ej hans, men tidens brott.

Sit hufvud mot sin arm han på en grafhäll böjer:

”Jag blef dock, Gud! förförd - - - och i hvad
späda år!

”På lastens gräns et fleg, och sig en afgrund
höjer,

”Der ur ej ångren rycka får.”

”Ja!

"Ja! människan är barbar — At jag af vägen
föres

"Dit hennes etter mer ej fläcka kan mit namn!

"Jag känslor haft och har" — Hvad röft nu
fjerran höres?

Kom åter, kom uti min famn,

En moders röft det är — Bland människor blott
de ömma.

Se fonen vid des fot - - - Du skrider, Måna,
fram.

Men, Tigrar! edra brott er Skapare vil glömma
ma - - -

J höljen likars fel med skam.

Ack!

Ack! när et barn jag hör sin mor om tilgift
tigga,

Och mötande och glad hon då förbarmar sig,

Mig tycks en brottfång se inför Guds domstol
ligga,

Och höra: *Jag förlåter dig.*

Der, på en kärfva lagd, af nakna barn om-
gifven,

Uti et taklöst torp et inhyshjon jag fer.

Af tidens tunga plog hans kind är färad blifven,

I ögat änglars ungdom ler.

Hur

Hur skådar han med frögd på forna dar tillbaka!

En gyllne purpur bädd är fällan hvilans bo.

Ju lägre trädet står, ju mindre stormar skaka,

Och lefva glömd är dö i ro.

Sin tiggars taf han tar, och nu sin röst uphöjer:

”Dig utan rodnad jag med mig i grafven för.”

(Monarken ej få lugnt sig mot sin spira böjer,

Då han i smickrans armar dör.)

”En

”En magtlös kropp du stödt för fosterlandet
fårad.

”Behofvens barn med hjelp mig räds til mö-
tes slått.

”Jag af den rikes prakt til bön blef ofta dårad,

”Och, bortvist, önskat honom godt.

”Arbeten, mine barn! Om Himlens barm fig
sluter,

”Om vintrar fräta bort det J på åkrar fån:

”Den famma Himla barm i öknar hemligt
gjuter

”Det bröd, hvaraf J föda fån.”

Hvem

Hvem skal din tiggarsaf, dock med din dygd
få ärfva?

Må jag bland ödens ras ståndaktig bli, som du.

Fick jag få stormfritt dö - - - O, Gud! på
denna kärfva;

Jag ville dö i detta nu.

Men hvem med mordisk blick en helig stund
mig möter?

Ack! en förtviflad mor med barnet i sin famn.

"För'n du af hunger dör; en dolk - - - jag den-
na stöter —

"Förfyn är blott en dikt, et namn."

En fvala på dens torp, som mig til tårar väckte,
Sit näste hade bygt, och straxt hon skåda får,
Hur fvalan ungarne med fina vingar täckte
Och hade korn, fast ej hon får.

Naturen krafde ut sin rätt i modrens hjerta.
Ur handen dolken föll. Från detta ögnablick
Hon tilbad en förfyn, som väger frögd och
smärta,
Och bröd för sig och barn hon fick.

Nu

Nu störtar mörkrets flod, och natten sig för-
skräcker.

På floden åskan far, i hafvet buller hörs,

Och med sin afgrund up Vefuv mot molnen
bräcker,

Och häftigt jordens grundval rörs.

Bland eldar, storm och fjö en feglare der
fvallar.

Ren flammor mastens topp, ren rodet bort-
ryckt är,

På en förtviflad hop ur klippan döden kallar:

Och se! nu krossas feglarn der.

Hvad vilda skri jag hör. O, hoppet släckt i
nöden!

Hvem i et afgrunds svalg kan öppna dig en hamn?

Religion! - - - Se der en mor — hon troffar
döden

På plankan med fit barn i famn.

Från klippan slungas de och dundrens vågor
plöja.

En eldfjö strax mot dem ur hafvets afgrund far,

Åt högden modren fer - - - med viggen blix-
tren dröja:

Naturen fina samband har.

Nu

Nu i en hvirfvelvind på stranden plankan flöter,
Der rädd, med ovifs fot, hon söker vandrarns
fjät.

Hon vågar - - - hon är fri — Et lejon henne möter,

Det ryter — Ålkan kroffar det.

Och modren svimmar ner med barnet mot sitt
hjerta.

Ur vaggan meniskan förs til ödens storm och
fvall.

Hon får en droppa frögd, en rågad kalk med
smärta,

Och hvad hon får, hon tömma skal.

Natt! blodig är din skrud; mer brottet dock
forkräcker.

Vid klippans fot om hjälp en grånad niding
ber.

Hans ovän hör hans röst, åt honom handen
räcker,

Och ropar: hata mig ej mer.

Ur dödens fjättrar ryckt en dolk barbaren
föter

(Hvad vilddjur!) mot dens bröst, som honom
räddat har;

Men Ödet armen för; en yngling honom möter:

Den mördas — Och hans som det var.

Från denna fafans fyn en Eremit m'g kallar:

"Fly menskor! Lagnets hem i deffa hyddor fe.

"Det haf du ryta hör, det moln fom dodar
knallar,

"Så grymma äro ej, fom de.

"Naturen uphör fnart at fofrets barn förfära;

"Men de uphöra ej at öka brott med brott,

"Den svage trampa ner, och lömska vapen
bära

"Mot dem, fom större styrka fått.

”Fly därför menskor, fly!

Nej! jag bland dem
mig gömmer.

Nej! jag dem älska skal för deras Uphofs skul.

Jag tufen brotlingar förlåter och förglömmer

Vid åfyn af en känslfull.

Ånnu, O Himladygd! hos ofs du dyrkad
finnes,

Ånnu från ömma bröst jag känslor suckas hör,

Ånnu välgerningen af den, som njutit, minnes,

Och än man godt i tyfihet gör.

Ej morgonrodnan fram på ljufets vågor träder,
Och ej i nattens sköt en ädel gerning hänt;
Ej rinner solen ner, och sig ej Himlen gläder,
At han sit blofs den dagen tändt.

Dock, Midnatt, i din famn sig helst mitt hjer-
ta sluter,

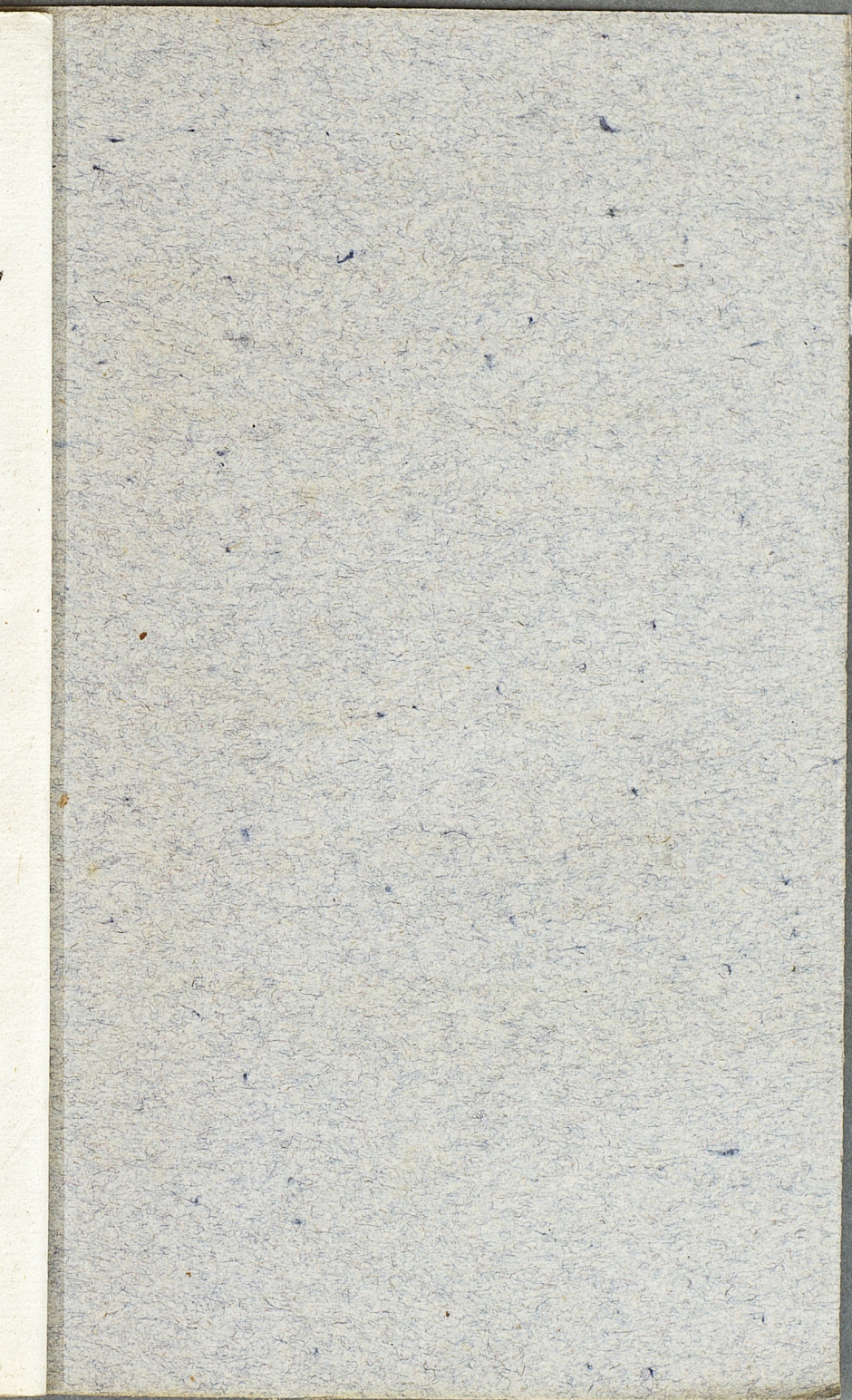
Hvi är min ängslan der så vällustfull och öm?

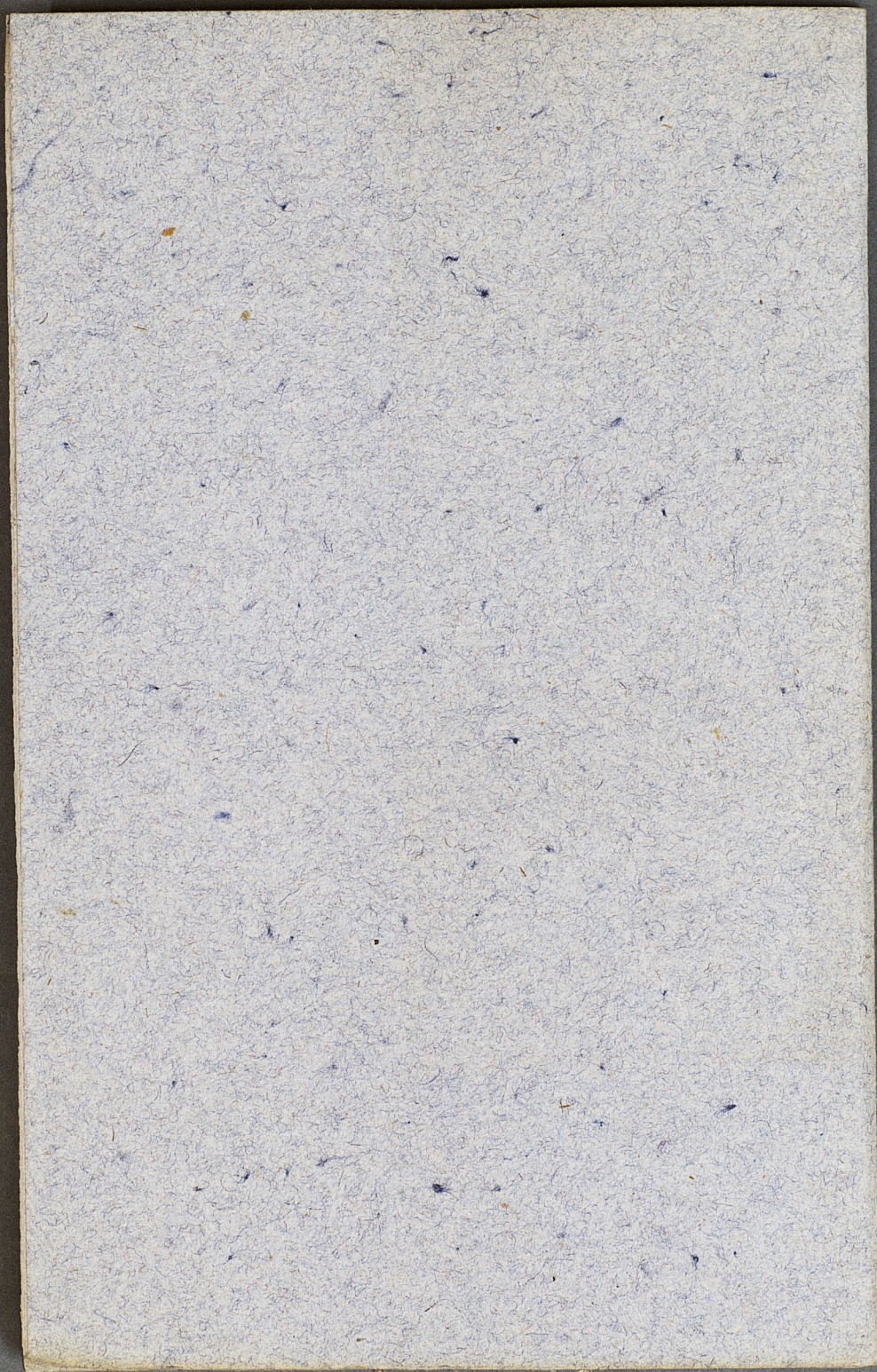
Ack! hvarför denna suck - - - jag tusen Him-
lar njuter,

Och dock - - - af tårar hvilken ström.

Snart i en annan natt man känslös mig fänker,
Der ingen stjerna mer, ej mer för mig upgår,
Kanske en efterverld då åt mit minne skänker
Den suck, mit öde nu ej får.







www.books2ebooks.eu